

Sygn. akt: I C 1622/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jank
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Chachulska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lipca 2017 r. w G.

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.**

przeciwko M. M.

o zapłatę

utrzymuje w mocy nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Gdyni z 13 czerwca 2016 r. wydany w sprawie I Nc 740/16

Sygnatura akt: I C 1622/16

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., M. M. i P. J. domagając się od pozwanych in solidum zapłaty kwoty 6.080,84 EUR wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w dniu 20 maja 2014r. zawarł z pozwaną spółką umowę pożyczki, której zabezpieczeniem był wystawiony przez pozwaną spółkę weksel gwarancyjny in blanco. Zgodnie z deklaracją wekslową powód mógł wypełnić weksel na sumę odpowiadającą wysokości zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki. Ponadto, w celu zabezpieczenia spłaty pożyczki pozwani M. M. i P. J. udzielili zabezpieczenia, podpisując umowę gwarancji, a także wystawiając weksel in blanco. Pozwana spółka nie regulowała w wymaganym terminie należności wynikających z zawartej umowy w związku, z czym powód złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy ze skutkiem natychmiastowym. Jednocześnie, powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległości. O rozwiązaniu umowy pożyczki powód powiadomił także gwarantów, zawiadomił ich o istniejącym zobowiązaniu i wezwał do zapłaty. Wskutek niewywiązania się pozwanych ze zobowiązań wynikających z umowy powód wypełnił wystawione przez pozwanych weksle in blanco zgodnie z deklaracjami wekslowymi na kwotę 6.080,84 EUR, a następnie zawiadomił pozwanych o wypełnieniu weksli z terminem płatności na dzień 6 kwietnia 2016r.

(pozew k. 2-10)

W dniu 13 czerwca 2016r. w sprawie o sygnaturze akt I Nc 740/16 Sąd Rejonowy w Gdyni wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym.

(nakaz zapłaty k. 78)

Pozwana M. M. wniosła skutecznie zarzuty od ww. nakazu zapłaty. Pozwana podniosła, iż weksel własny wystawiony w dniu 20 maja 2014r. jest nieważny, albowiem oznaczenie terminu płatności zawarte jest nad podpisem trasata i nie może być traktowane jako oświadczenie wystawcy weksla. Nadto pozwana zarzuciła, iż weksel nie został przez powoda prawidłowo przedstawiony do zapłaty. Powód bowiem ograniczył się tylko do wezwania pozwanych do zapłaty, nie przedstawił pozwanej oryginału weksla do wykupu tj. nie umożliwił faktycznego zapoznania się z wekslem celem ustalenia czy jest zobowiązana do zapłaty, co świadczy o przedwczesności powództwa i utracie przez powoda prawa do odsetek. Nadto, zważywszy iż powód jest pierwszym wierzycielem wekslowym pozwana podniosła zarzut wynikający ze stosunku podstawowego, podnosząc, iż umowa pożyczki z dnia 20 maja 2014r. nie została wypowiedziana i co za tym idzie zobowiązanie nie jest wymagalne. Zgodnie z umową termin spłaty pożyczki upływał dopiero z dniem 30 kwietnia 2017r.

(zarzuty od nakazu zapłaty k. 97-101)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 20 maja 2014r. powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. udzielił pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. pożyczki w wysokości 18.880 EUR. Pożyczkobiorca był zobowiązany do zwrotu pożyczki wraz z oprocentowaniem w terminach i w kwotach wskazanych w tabeli, stanowiącej załącznik nr 1 do umowy. Zgodnie z harmonogramem pożyczka miała zostać spłacona w 35 ratach miesięcznych w wysokości 574,93 EUR każda do dnia 20 kwietnia 2017r. Zgodnie z § 4 umowy pożyczki pożyczkodawca miał prawo żądać natychmiastowego zwrotu pożyczki wraz z należnym oprocentowaniem i odsetkami w przypadku, gdy z powodu złego stanu majątkowego pożyczkobiorcy będzie wątpliwe czy pożyczka zostanie zwrócona, a w szczególności gdy pożyczkobiorca opóźnia się w spłacie rat pożyczki. W takim przypadku pożyczkodawca był zobowiązany wezwać pożyczkobiorcę pisemnie do zwrotu kwoty pożyczki pozostałej do spłaty w dniu wezwania wraz z należnym oprocentowaniem oraz odsetkami za zwłokę w wysokości dwukrotności obowiązujących odsetek ustawowych, a także miał prawo żądać zapłaty kwoty gwarancyjnej w wysokości 10 % wartości początkowej całej pożyczki. Pożyczkobiorca obowiązany był do spłaty należności w terminie 3 dni od otrzymania wezwania przy czym wezwanie wysłane listem przez pożyczkodawcę uznaje się za doręczone w terminie 5 dni od dnia jego nadania uwidocznionego na pocztowym dowodzie nadania.

(dowód: umowa pożyczki nr (...) k. 26-28 wraz z załącznikiem nr 1 k. 29)

W celu zabezpieczenia spłaty pożyczki pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. wystawiła weksel gwarancyjny in blanco opatrzony klauzulą bez protestu. Zgodnie z treścią deklaracji wekslowej powód miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie, w wypadku naruszenia warunków zawartej umowy pożyczki, na sumę odpowiadającą pełnemu zobowiązaniu finansowemu wobec powoda, które wynika z warunków umowy oraz weksel ten opatrzyć datą płatności według swego uznania, zawiadamiając pozwaną listem poleconym, telefaksem, pocztą kurierską lub telegramem pod wskazany adres. Miejsce płatności weksla miało zostać wskazane w treści wezwania do wykupu weksla, a w przypadku braku wskazania tego miejsca miała nim być siedziba (...) SA w W..

(dowód: weksel k. 13, deklaracja wekslowa k. 12)

Dodatkowo, w dniu 28 maja 2014r., w celu zabezpieczenia spłaty pożyczki, powód i pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. zawarli umowę ustanowienia zabezpieczenia pod warunkiem zawieszającym do umowy pożyczki nr (...). Przedmiotem przewłaszczenia była naczepa S. C. S. (...)/L 13.62 MB, rok produkcji 2014, numer seryjny (...). Ponadto pozwana spółka ustanowiła na rzecz powoda w zastaw rejestrowy do kwoty 20 122,55 EUR na przedmiotowej ruchomości.

(dowód: umowa ustanowienia zabezpieczenia pod warunkiem zawieszającym do umowy pożyczki nr (...) k. 32-34, umowa zastawu rejestrowego k. 35-37)

W dniu 20 maja 2014r. pozwani P. J. oraz M. M. zawarli ze powodem umowę gwarancji celem zabezpieczenia spłaty należności wynikających z umowy pożyczki nr (...), zwanej dalej umową finansowania. Na podstawie przedmiotowej umowy pozwani gwarantowali i zobowiązali się dokonać, na żądanie, bez potrąceń, wstrzymania płatności lub roszczeń wzajemnych, zapłaty na rzecz powoda wszystkich kwot (obecnych lub przyszłych) stwierdzonych jako należne od klienta na podstawie umowy finansowania oraz wywiązać się ze wszystkich obowiązków klienta wobec powoda wynikających z umowy finansowania, tak jakby byli stroną główną zobowiązaną z umowy finansowania, a także zobowiązali się zrekompensować powodowi, na żądanie, wszystkie straty, koszty, odsetki i wydatki poniesione przez powoda po zawarciu umowy finansowania z klientem, czy to w wyniku niewywiązania się przez klienta z jego obowiązków wynikających z umowy finansowania czy z innego tytułu w związku z egzekucją lub wykonywaniem praw na podstawie zabezpieczenia.

(dowód: umowa gwarancji k. 30-31)

W celu zabezpieczenia roszczeń wynikających z umowy gwarancji P. J. i M. M. wystawili weksel gwarancyjny in blanco opatrzony klauzulą bez protestu. Zgodnie z treścią deklaracji wekslowej powód miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą pełnemu zobowiązaniu finansowemu wobec powoda, które wynika z warunków umowy gwarancji oraz weksel ten opatrzyć datą płatności według swego uznania, zawiadamiając pozwanych listem poleconym, telefaksem, pocztą kurierską lub telegramem pod wskazany adres. Miejsce płatności weksla miało zostać wskazane w treści wezwania do wykupu weksla, a w przypadku braku wskazania tego miejsca miała nim być siedziba (...) SA w W..

(dowód: weksel k. 11, deklaracja wekslowa k. 11)

W związku z zaleganiem ze zapłatą rat pożyczki i innych należności wynikających z umowy pożyczki nr (...), pismem z dnia 27 listopada 2014r., powód wypowiedział umowę pożyczki w stosunku do pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. i wezwał ją do zwrotu pożyczki według stanu na dzień 27 listopada 2014r. wraz z należnym oprocentowaniem oraz odsetkami za zwłokę w wysokości dwukrotności obowiązujących odsetek ustawowych oraz kwoty gwarancyjnej w wysokości 10 % wartości początkowej całej pożyczki tj. w łącznej kwocie 20.799,71 EUR oraz 200 zł w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania nie później jednak niż do dnia 3 grudnia 2014r. Wypowiedzenie umowy zostało przesłane na adres G., ul. (...) Wojska Polskiego 19. Wobec niepodjęcia przesyłki, po dwukrotnym awizowaniu, korespondencja została zwrócona nadawcy.

(dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki i wezwania do zapłaty k. 38-39, koperta wraz z formularzem potwierdzenia odbioru k. 46-47)

Pismami z dnia 27 listopada 2014r. powód wezwał M. M. i P. J. do natychmiastowego uregulowania ww. należności w łącznej kwocie 20.799,71 EUR oraz 200 zł w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania nie później niż do dnia 3 grudnia 2014r. Wezwanie zostało doręczone pozwanej M. M. w dniu 16 grudnia 2014r.

(dowód: wezwania do zapłaty z dnia 27 listopada 2014r. k. 40-43, zpo k. 49)

Pismem z dnia 8 maja 2015 roku powód złożył oświadczenie wobec pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. o dokonaniu zaspokojenia z przedmiotu zastawu poprzez przyjęcie prawa własności naczepy S. C. S. (...)/L 13.62 MB, rok produkcji 2014, numer seryjny (...). Pismo zostało pozwanej doręczone w dniu 12 maja 2015r.

(dowód: oświadczenie z dnia 8 maja 2015r. k. 63 wraz z zpo k. 64-65)

W związku z rozliczeniem umowy pożyczki powód wezwał każdego z pozwanych - pismami z dnia 18 marca 2016r. - do zapłaty kwoty 6.080,84 EUR wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi liczonymi do dnia zapłaty w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania. Do pisma dołączono szczegółowe rozliczenie pożyczki. Wezwanie zostało pozwanej M. M. doręczone w dniu 24 marca 2016r.

(dowód: ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 50-52 wraz z rozliczeniem pożyczki k. 53-56 wraz z zpo k. 57-62)

Wobec braku zapłaty, powód wypełnił wystawione przez pozwanych weksle gwarancyjne in blanco zgodnie z deklaracjami wekslowymi na kwotę 6.080,84 EUR. W treści weksła powód wpisał m.in. sumą wekslową (6.080,84 EUR), miejsce płatności ((...) sp. z o.o. w W., (...)-(...) W., ul. (...)) oraz datę płatności (6 kwietnia 2016r.).

(dowód: weksle k. 76-77)

Pismami z dnia 30 marca 2016r. powód zawiadomił każdego z pozwanych o wypełnieniu weksli na kwotę 6.080,84 euro z terminem płatności na dzień 6 kwiecień 2016r., wskazując miejsce płatności ((...) sp. z o.o. w W., (...)-(...) W., ul. (...)) i wezwał ich do wykupu weksli we wskazanym w terminie. Wezwanie zostało pozwanej M. M. doręczone w dniu 12 kwietnia 2014r.

(dowód: wezwanie do wykupu weksła k. 66-68 wraz z zpo k. 69-74)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych przedłożonych przez stronę powodową. W ocenie Sądu dokumenty w postaci weksli, deklaracji wekslowych, umowy pożyczki, umowy gwarancyjnej, wypowiedzenia umowy pożyczki, wezwań do zapłaty i wykupu weksli są wiarygodne, albowiem strona pozwana nie kwestionowała w trybie art. 253 k.p.c. autentyczności tych dokumentów, ani też nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi pismami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

W niniejszej sprawie powód domagał się zapłaty od pozwanych (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., M. M. i P. J. in solidum kwoty 6.080,84 EUR wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty. Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 47 i art. 103 prawa wekslowego. Ostatecznie, wobec odrzucenia zarzutów pozwanej spółki, przedmiotem rozpoznania było jedynie roszczenie powoda w stosunku do pozwanej M. M.. Kwestionując roszczenie powoda, pozwana podniosła przede wszystkim zarzut nieważności weksła, co miało być skutkiem nieprawidłowego oznaczenia terminu płatności weksła. Zdaniem pozwanej oznaczenie terminu płatności zawarte jest nad podpisem trasata i nie może być traktowane jako oświadczenie wystawcy weksła, co zdaniem pozwanej powoduje nieważność weksła na podstawie art. 102 zdanie 1 prawa wekslowego. W ocenie Sądu przedmiotowy zarzut jest całkowicie bezzasadny. Zgodnie z treścią art. 101 prawa wekslowego weksel własny zawiera:

- 1) nazwę "weksel" w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono;
- 2) przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej;
- 3) oznaczenie terminu płatności;
- 4) oznaczenie miejsca płatności;
- 5) nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana;
- 6) oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksłu;
- 7) podpis wystawcy weksłu.

W myśl natomiast przepisu art. 102 prawa wekslowego nie będzie uważany za weksel własny dokument, któremu brak jednej z cech, wskazanych w artykule poprzedzającym, wyjąwszy przypadki, określone w ustępach następujących. Weksel własny bez oznaczenia terminu płatności uważa się za płatny za okazaniem. W braku osobnego oznaczenia, miejsce wystawienia weksłu uważa się za miejsce płatności, a także za miejsce zamieszkania wystawcy. Weksel własny, w którym nie oznaczono miejsca wystawienia, uważa się za wystawiony w miejscu, podanem obok nazwiska wystawcy.

Zdaniem Sądu, w przypadku załączonych do pozwu weksli brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia ich nieważności. Oba weksle mają wszystkie cechy o jakich mowa w art. 101 prawa wekslowego, w tym wyraźnie wskazano termin płatności. Nadto należy zwrócić uwagę, że wystawiony przez pozwanych weksel był wekslem niezupełnym i zawierał jedynie podpisy pozwanych, którzy złożyli je z zamiarem zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. W związku z tym weksel ten musiał być uzupełniony o niezbędne rekwizyty wekslowe co najmniej w chwili dochodzenia praw z weksla. Zgodnie z treścią deklaracji wekslowej prawo opatrzenia weksla datą płatności według swego uznania, przysługiwało powodowi, zaś pozwana podpisując deklarację wekslową oraz wystawiając weksel upoważniła powoda do wypełnienia weksla również w zakresie oznaczenia terminu płatności. Jak wskazuje się w judykaturze wypełnienie weksla podpisanego in blanco może być tylko wówczas uważane za niezgodne z wolą dłużnika, jeżeli sprzeciwia się ono wyraźnie oświadczonej wobec wierzyciela wekslowego woli dłużnika (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 lutego 2017r., V ACa 422/16, L.). Skoro pozwani wyraźnie upoważnili powoda do oznaczenia terminu płatności, sąd nie może być mowy o tym, że weksel został uzupełniony niezgodnie z porozumieniem wekslowym.

Na uwzględnienie nie zasługiwał także zarzut dotyczący nieprzedstawienia weksla do zapłaty. W myśl art. 38 prawa wekslowego posiadacz wekslu, płatnego w oznaczonym dniu albo w pewien czas po dacie lub po okazaniu, powinien przedstawić go do zapłaty bądź w pierwszym dniu, w którym można wymagać zapłaty, bądź w jednym z dwóch następnych dni powszednich. Jak podnosi się w judykaturze poinformowanie wystawcy weksla własnego o możliwości zapoznania się z oryginałem weksla w dniu oraz miejscu jego płatności może być uznane za spełniające wymaganie określone w art. 38 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 160 ze zm.) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 lutego 2016r., I ACa 1211/15, L.). Spełnienie przewidzianego w art. 38 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe (Dz.U. Nr 37, poz. 282) wymogu przedstawienia weksla do zapłaty nie łączy się z koniecznością jego fizycznego okazania "do oczu" dłużnikowi głównemu. Wystarczające jest w tej mierze stworzenie wystawcy weksla własnego przez posiadacza weksla realnej możliwości zapoznania się z oryginałem weksla w miejscu jego płatności. Nie można przerzucać na remitenta skutków bierności wystawcy weksla własnego, który mimo stosownego zawiadomienia nie podjął żadnych działań mających na celu, nawet jeśli nie zapłatę należności, to przynajmniej zapoznanie się z oryginałem weksla w miejscu płatności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 sierpnia 2013r., I ACa 1368/12, L.). Zdaniem Sądu sposób przedstawienia weksla do zapłaty jak najbardziej odpowiada wymogom stawianym w orzecznictwie. Zważyć bowiem należy, iż powód wystosował do każdego z pozwanych zawiadomienie o wypełnieniu weksla, w którym wskazał m.in. miejsce płatności weksla oraz datę płatności. Zgodnie z treścią wezwania miejscem płatności weksla była siedziba powoda - (...) sp. z o.o. w W., (...)-(...) W., ul. (...). Pozwana została prawidłowo zawiadomiona o wypełnieniu weksla i miała fizyczną możliwość zapoznania się z oryginałem weksla. Dlatego uznać należało, że weksel został jej przedstawiony do zapłaty w sposób jak najbardziej poprawny. Wyłącznie na marginesie należy wskazać, że zgodnie ze stanowiskiem judykatury nawet omieszkanie czynności wymienionej w art. 38 Prawa wekslowego (nieprzedstawienie weksla własnego do zapłaty) nie zwalnia wystawcy od zapłaty sumy wekslowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2004r., III CK 316/03, L.), lecz rodzi jedynie skutek w postaci utraty możliwości dochodzenia odsetek za okres do daty okazania (art. 38 Prawa wekslowego) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 września 2002r., I ACa 165/02, L.).

Jak wskazano powyżej weksle, których dotyczy niniejsze postępowanie, w chwili wystawienia były wekslami in blanco o charakterze gwarancyjnym. Zabezpieczały one przyszłe roszczenia powoda mogące wyniknąć z zawartych z wystawcami weksli umów pożyczki i gwarancji. Zauważyć należy, że – co do zasady – zobowiązanie wekslowe jest zobowiązaniem o charakterze samodzielnym i abstrakcyjnym, niezależnym od podstawy prawnej jego zaciągnięcia. Objawia się to tym, że zobowiązanie wekslowe co do zasady ucieleśnione zostaje w samym wekslu i treść tego zobowiązania ustala się na podstawie tekstu weksla. Oznacza to, że istnienie i ważność zobowiązania wekslowego nie są zależne od przyczyny wystawienia weksla, a wadliwość, nieważność czy wygaśnięcie stosunku prawnego, który był przyczyną jego wystawienia, nie powoduje utraty roszczenia przez wierzyciela wekslowego, bowiem wystawcę zobowiązuje samo podpisanie dokumentu mającego przewidzianą przez prawo formę. Jednocześnie podkreślić trzeba, że w stosunku między remitentem, a wystawcą weksla samodzielność zobowiązania wekslowego ulega jednak znacznemu osłabieniu. Wynika to z faktu, że wystawca weksla może formułować wobec remitenta nie tylko zarzuty wekslowe (np. kwestionowania ważności weksla na podstawie art. 101 i 102 Prawa wekslowego), ale również zarzuty

odnoszące się do stosunku podstawowego i podważające zarówno istnienie, jak i rozmiar zobowiązania wekslowego (art. 10 Prawa wekslowego). Sytuacja ta określana jest w orzecznictwie mianem "przeniesienia sporu z płaszczyzny stosunku wekslowego na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego" (por. wyrok SN z dnia 20 czerwca 2008 r., IV CSK 65/08, Lex nr 453032; z dnia 9 stycznia 2004 r., IV CK 331/02, Lex nr 599559; z dnia 14 marca 1997 r., I CKN 48/97, OSNC 1997/9/124 oraz uchwała 7 sędziów SN z dnia 7 stycznia 1967 r., III CZP 19/96, OSNC 1968/5/79 - zasada prawna). Należy przy tym zaznaczyć, że owo "przeniesienie" nie skutkuje zmianą podstawy sporu - ze stosunku prawa wekslowego na stosunek prawa cywilnego. Odwołanie się w zarzutach od nakazu zapłaty do stosunku podstawowego prowadzi jedynie do uwzględnienia tego stosunku w ramach oceny zasadności dochodzonego roszczenia wekslowego. Nadal więc przedmiotem sporu jest roszczenie wekslowe, z ta tylko różnicą, że przy uwzględnieniu również stosunku podstawowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 marca 2011 r., II CSK 311/10, OSNC-ZD 2011/3/66). W zarzutach od nakazu zapłaty pozwana, będąca wystawcą weksła, powołała zarzuty dotyczące stosunku podstawowego. Przeniesienie sporu także na płaszczyznę stosunku podstawowego nie doprowadziło jednak do oddalenia powództwa. Jedynym zarzutem pozwanej odnoszącym się do stosunku podstawowego był zarzut niewymagalności roszczenia. Zdaniem pozwanej umowa pożyczki nie została przez powódkę wypowiedziana, a oświadczenie powoda w tym przedmiocie nigdy nie zostało pozwanej doręczone. Twierdzenia pozwanej okazały się jednak nieuzasadnione w świetle przedstawionych przez powoda dokumentów. Zważyć bowiem należy, iż w związku z zaleganiem przez pozwaną spółkę ze zapłatą rat pożyczki i innych należności wynikających z umowy pożyczki nr (...), pismem z dnia 27 listopada 2014r., powód wypowiedział umowę pożyczki w stosunku do pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. i wezwał ją do zwrotu pożyczki w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania nie później jednak niż do dnia 3 grudnia 2014r. Podstawę wypowiedzenia pożyczki stanowił § 4 umowy pożyczki. Powyższe okoliczności wynikają jednoznacznie z treści przedstawionego przez powoda dokumentu. Wypowiedzenie umowy zostało przesłane na adres pożyczkobiorcy ujawniony w Krajowym Rejestrze Sądowym tj. na adres G., ul. (...) Wojska Polskiego 19. Wobec niepodjęcia przesyłki, po dwukrotnym awizowaniu, korespondencja została zwrócona nadawcy. Podkreślić należy, iż zgodnie z treścią art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. W rozumieniu przytoczonego przepisu możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia przez adresata nie może, z jednej strony, być utożsamiana z rzeczywistym zapoznaniem się przez niego z tym oświadczeniem (faktem zapoznania się), co oznacza, że skuteczne złożeniu oświadczenia woli następuje także, w sytuacji, w której co prawda adresat oświadczenia woli nie zna jego treści, ale miał realną możliwość zapoznania się z nią, gdyż doszła ona do niego w taki sposób, że mógł się z nią zapoznać. Jak podnosi się w judykaturze dwukrotne awizowanie przesyłki poleconej stwarza domniemanie faktyczne możliwości zapoznania się przez adresata z jego treścią, co oznacza przerzucenie na niego ciężaru dowodu braku możliwości zapoznania się z treścią oświadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005r., I PK 37/05, OSNP 2006/17-18/263). W judykaturze podnosi się, że dowód nadania przesyłki rejestrowanej stanowi uprawdopodobnienie doręczenia jej adresatowi, który może to domniemanie obalić wykazując, że nie miał możliwości zapoznania się z jej treścią (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010r. II CSK 454/09, L.). Pozwana w niniejszym postępowaniu nie udowodniła, że pożyczkobiorca nie miał możliwości zapoznania się z oświadczeniem woli powoda. Skoro w KRS nie ujawniono odrębnego adresu do doręczeń, doręczenie na adres siedziby należy uznać za skuteczne. Z chwilą wymagalności roszczenia z umowy pożyczki, wymagalne stało się także roszczenie wynikające z umowy gwarancji. Jednocześnie należy wskazać, że całkowicie chybione są zarzuty pozwanej dotyczące niedoręczenia jej wypowiedzenia umowy pożyczki. Nie budzi bowiem wątpliwości, że oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia umowy winno zostać złożone drugiej stronie umowy. Tymczasem stroną umowy pożyczki była wyłącznie spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., a nie pozostali pozwani. Stąd, powód nie miał obowiązku składać oddzielnych oświadczeń również wobec M. M. i P. J..

Mając powyższe na uwadze – na mocy art. 496 k.p.c. – Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty w stosunku do pozwanej M. M..